


ZÁKON SMEČKY



TRNITÁ CESTA

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon smečky

Trnitá cesta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz



Erin Hunterová
Zákon smečky – Trnitá cesta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA a.s.**



BĚSŮV LES

MĚSTO
DLOUHÝCH PACEK



MÍSTO LOVU

3 AVE

K OHRADĚ HLÍDACÍCH PSŮ

Ř E K A

DIVOČINA



ZÁKON SMEČKY

TRNITÁ CESTA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložila Miroslava Kopicová

Copyright © 2014 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Miroslava Kopicová, 2015

Jacket art © Frank Riccio, 2014

ISBN 978-80-00-04188-9

OBSAH

| | |
|------------------------|-----|
| Seznam členů smečky | 8 |
| Úvod | 11 |
| Kapitola první | 17 |
| Kapitola druhá | 27 |
| Kapitola třetí | 37 |
| Kapitola čtvrtá | 51 |
| Kapitola pátá | 61 |
| Kapitola šestá | 71 |
| Kapitola sedmá | 81 |
| Kapitola osmá | 96 |
| Kapitola devátá | 109 |
| Kapitola desátá | 135 |
| Kapitola jedenáctá | 145 |
| Kapitola dvanáctá | 156 |
| Kapitola třináctá | 164 |
| Kapitola čtrnáctá | 172 |
| Kapitola patnáctá | 182 |
| Kapitola šestnáctá | 192 |
| Kapitola sedmnáctá | 201 |
| Kapitola osmnáctá | 209 |
| Kapitola devatenáctá | 214 |
| Kapitola dvacátá | 224 |
| Kapitola dvacátá první | 230 |
| Kapitola dvacátá druhá | 238 |

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

VODÍTKOVÍ PSI

Bella – zlatobílá fena s hustou srstí, Štístkova sestra (kříženec šeltie a retrívra)

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem (kříženec westíka a Jacka Russela)

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes (border kolie)

Marta – velká fena s hustou černou srstí a velkou hlavou (novofunlandanka)

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří (kříženec německého ovčáka a čau čau)

Sluníčko – malá dlouhosrstá bílá fenka (maltézáček)

DIVOCÍ PSI (podle postavení ve smečce)

Alfa – obrovský poloviční vlk s šedobílou srstí a žlutýma očima

Beta – malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

LOVCI

Bouřlivák – velký chundelatý hnědosrstý pes s dlouhýma ušima

Štístko – zlatobílý pes s hustou srstí

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Spring – světlehnědá lovecká fena s černými skvrnami

HLÍDKOVÍ PSI

Luna – černobílá farmářská fena (matka černobílého štěněte Ne-
posedy a černého štěněte Tulačky)

Střela – štíhlá hnědobílá lovecká fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlap-
kou

Kňoura – malý pes podivného tvaru s drobnýma ušima a zvrás-
něným obličejem

PSI SAMOTÁŘI

Starý Hunter – velký podsaditý pes s tupým čumákem



ÚVOD

„Vzdej se, Ňafe! Já jsem Alfa!“

Pískle udýchaně zaštěkala a převalila se přes Ňafa, až se kolem nich zvířily obláčky prachu.

Úhledně posekaný trávník okolo nich byl vyschlý z dlouhých parných dní pod Slunečním psem a obě štěňata spolu zápasila v záhonku pestrobarevných květin, které vysázely dlouhé packy. Tohle malé území ohrazené plotem bylo tak spořádané a bezpečné! Chtělo to tu už jen pořádnou bitku.

Ňaf kopal svýma malýma nožkama, vymanil se zpod Písklete a vrhl se na svou sestřičku.

„To teda nejsi. Vůdcem smečky jsem já!“

Pískle měla čumáček plný hlíny, kýchla a zavrčela vysokým hláskem. „Jen počkej, Ňafe.“

Nemotorně mu skočila po krku, Ňaf se převalil, nechal ji přes sebe přepadnout a pak ji štěněčímí zoubky popadl za přední nohu.

„Jau. Jau!“ zakňučela Pískle.



„Neublížil jsem ti?“ zamumlal Ňaf a stále držel její tlapku v zubech.

„Ha!“ Pískle využila toho, že se nechal zaskočit a cítil se provinile. Vykroutila se mu a vyrazila pryč. „Vyrála jsem na tebe, Ňafe!“ zaštěkala.

„Ty jedna – “ Ňaf vyskočil a rozběhl se za ní. „Já tě dostanu, Omega – “

Náhle se ale překvapeně zastavil. Nakrčil čumáček. *Co je to za pach?*

Pískle zmizela za domem dlouhých pacek a její ňafání už na tu dálku téměř nebylo slyšet, ale Ňaf se o ni najednou přestal zajímat. Ten zvláštní pach ho nepříjemně páлил, až se rozkašlal. Přejel si packou po čenichu, zatřásl hlavou a pomrkával.

Pak znovu kýchl. Byl ještě udýchaný a chtě nechtě se musel toho špinavého vzduchu nadechnout. Rozčileně zakňoural.

Je to hrozné. Co jen to může být? A kde je jeho psí maminka? Ňaf se utrápeně schoulil a roztrásl se.

Počkat, pomyslel si pak. Teď už jsem přece velký pejsek.

Ňaf vyskočil a protřepal si kožíšek. Ten pach je hodně silný a on je skvělý stopař – bude ten nejlepší, co kdy žil! *Zjistím to sám.* Ňaf zavětřil a vydal se za pachem. Snažil se už nekýchat a nekašlat. Ten vzduch ho páлил až v krku. ...

Tamble! Dveře do domu dlouhých pacek byly otevřené a Ňaf do nich strčil čumáčkem. Tady byl pach tak silný, až se mu zalily oči. *Já tomu ale musím přijít na kloub. Nemůžu se obrátit a jít pryč...*

Váhavě vstoupil do domu a dráčky mu cvakaly na tvrdé podlaze. Před ním stála dlouhá packa, ta nejmenší – ta s dlouhými žlutými vlasy zamotanými do jakéhosi ohonu. Měl ji rád. Často na něj zaštěkala, aby si s ní šel hrát, teď to ale neudělala.



Byla zabraná do nějaké nové hry. Vylezla si na sedací krabici a nakláněla se přes tu lesklou kovovou věž, na které si dlouhé packy opalovaly jídlo. Ňaf nakrčil čumáček a popleteně naklonil hlavu ke straně.

Štěně dlouhých pacek mělo něco v rukách. Ňaf zaslechl zachrastění a pak dlouhá packa vytáhla nějaké tenké dřívko. Takže je to jen hra? Pomyslel si. *Hraje si s nějakou novou hračkou. Třeba se můžu přidat!*

Něco se mu ale na pachu toho dřívka nezdálo. Zachytil ho i na tu dálku. Mělo červenou špičku, jako by ho někdo namočil do krve, a bylo cítit tak nějak štiplavě. A pak uslyšel, jak hrozivě syčí jako had...

Tohle není dobré...

Ňaf se najednou přestal starat, jestli mu to u dlouhých pacek způsobí potíže. Už ten pach a zvuk a to podivné dřívko nemohl snést. *Přestaň s tou hrou, malá dlouhá packo, nech toho!* Zvedl hlavu a rozštěkal se, jak nejhlasitěji uměl.

Žlutovlasá dlouhá packa svou hračku vylekaně upustila. Jak dopadla na zem, vysypala se z ní na hromádku další dřívka. Ňaf znovu zaštěkal a hrabal tlapkou o lesklou podlahu. Byl z těch dřívek, která tak ostře páchla, tolik vystrašený, že se k nim nemohl obrátit zády. A jejich syčení celou tu dobu sílilo.

Malá dlouhá packa se dotčeně a zneklidněně zamračila, ale Ňaf se rozštěkal o to zuřivěji. Neví sice, co se děje, ale musí zavolat svou psí maminku.

Jeho psí maminka ale nepřišla. Místnost byla najednou plná větších dlouhých pacek, které vykřikovaly a lapaly po dechu. Jedna z nich, samička, zaječela a popadla tu malou žlutovlasou do náručí.



Chvilí vydávala káravé zvuky. Ňaf na chvílku přestal štěkat a říkal si, jestli se nedostal do nějakého velkého průšvihů.

Dlouhé packy si ho ale vůbec nevšímalý. Sameček doběhl k číremu kameni ve zdi a otevřel ho dokořán, aby ten hrozný smrad mohl vyléteť ven. Další sameček, menší než velké dlouhé packy, ale větší než ta malá samička, si vedle Ňafa dřepł a sebral ho do náručí.

Ňaf se vyděšeně třásl, ale nezdálo se, že by se mladá dlouhá packa zlobila. Uklidňoval ho, přitiskl si Ňafa k sobě a drbal ho pod bradou. „Hodný kluk,“ říkal pořád dokola a nesl ho ven. „Hodný kluk!“

Byli už venku, zápach zeslábl a ostatní dlouhé packy se shlukly kolem Ňafa. Hladily ho po hlavě a drbaly za oušky. Starší samička tu malou tiskla k sobě, i přes ta ostrá slova, která na ni štěkala, a v očích se jí leskla voda.

Ňaf se staženým ocasem hleděl nahoru na dlouhé packy, ale žádná z nich mu za jeho náhlý štěkot nehubovala. „Hodný kluk,“ mručely pořád dokola a pak: „Štístko. Takový štístko. Štístko...“

Už toho na něj bylo všeho moc. Ňaf sebou vylekaně zavrtěl, až se vykroutil malé dlouhé pacce z náruče, a ta ho postavila na zem. Jakmile byl dole, vyrazil do kůlny.

Psí maminka mu vyšla naproti, vrtěla ocasem a dívala se na něj hrdýma zářícíma očima. Ňaf se zastavil mezi jejími tlapkami a ona mu láskyplně olízla hlavičku.

„Dobrá práce, Ňafe,“ zašeptala. „Upozornil jsi dlouhé packy na něco moc důležitého.“

„Vážně?“ zakňučel. „Myslel jsem, že se na mě budou zlobit, že štěkám. Ale tentokrát ne.“



„Ne,“ přitakala jeho maminka a olízla mu ouška. „A myslím, že zároveň přišli na to, jaké dostaneš jméno, až budeš velký pejsek. Štístko.“

Ňaf nakrčil čenich. Nemohl se zbavit trochu zklamání, které se mísilo s pocitem hrdosti. „Myslel jsem, že si své jméno budu moct vybrat sám.“

„Víš, to dělají Divocí psi.“ Maminka se zatvářila trochu nesouhlasně. „A někteří Vodítkoví psi jména od dlouhých pacek nepřijmou. Ale jméno, které ti daly, je pěkné – měl bys být na něj hrdý.“

„Štístko,“ zamumlal si pro sebe Ňaf. Naposledy se ohlédl po dlouhých packách, ale ty už se vracely do svého domova a zavíraly dveře. „Štístko.“

Maminka do něj zlehka štouchla. „Je to hezké jméno, Ňafe – Blesk měl taky štěstí, když ho Nebeští psi zachránili, a o Lesopsovi se vždycky říkávalo, že má štěstí.“ Její hlas zněl pobaveně. „Je to jméno, které tě uchrání před potížemi, maličký – a já mám takový pocit, že se ti to možná hodí. Dívej se na něj jako na dar od Lesopsa.“

Po těch slovech se Ňaf nadmul pýchou.

„Štístko.“ Olízl si tlamičku, aby ochutnal, jak se mu to jméno vyslovuje. „Ano. Jestli je od Lesopsa, tak je to určitě dobré jméno.“

Jeho psí maminka vyštěkla smíchy a postrčila Ňafa zpátky ke kůlně, kde spával s ní a sourozenci. Zdi kůlny osvětlovalo zapadající slunce a Ňaf už cítil, jak se mu začíná chtít spát. Byl to náročný den a on toužil po měkké srsti, kterou jim dlouhé packy daly na spaní.



Domov a teplo – a teď ještě Ňafovi dali jeho psí jméno. Dlouhé packy jsou dobré. Vždycky na něj byly hodné. Ano, věděl, že jim může důvěřovat.

Jsem Štístko, pomyslel si Ňaf a ospale se stulil ke psí mamince, která se uvelebila v chladném stínu v kůlně. A doufám, že vždycky budu...



KAPITOLA PRVNÍ

Štístko utíkal lesem a pod tlapkami mu praskaly větvičky. Větve mi nad ním pronikalo bronzové světlo a krášlilo spadané listí. Kousek před sebou viděl uhánět Bouřliváka, velkého psa ze smečky.

Štístko zrychlil a napínal svaly, aby mu stačil. Někde za ním běžela i mladá Lízinka, ale musel jí důvěřovat, že za nimi nezaostane, protože nechtěl zpomalovat. Srdce mu bušilo a jazykem, který mu visel z tlamy, vnímal pachů chladného listí napadeného rzí. Štístko si připadal silnější a rychlejší než za mnoho posledních cest Měsíčního psa. Měl pocit, že by mohl běžet pořád.

Je dobré být v divočině, přemítal, když paprsky světla probleskovaly na nerovnou pěšinu. Je to hodně vzdálené od mého starého života, kdy jsem si hledal jídlo ve městě, ale líbí se mi to...

Dříve by nevěřičně zavyl nad tím, že se uvnitř tak změnil. Měl rád tu dobu, kdy byl Psem samotářem, potuloval se po ulicích města a sháněl zbytky od dlouhých pacek. Kdysi byl hrdý na to, když objevil staré nedojedené kuře z krabice na zbytky před Domem jídla.



A teď jsem tady, daleko od města, pod zraky Lesopsa – a využívám všech svých smyslů, abych ulovil tu nejrychlejší kořist.

Štístko přeskočil spadlý kmen a zaplavil ho pocit hrdosti. Nebylo to tak dlouho, co mu vnutili roli Omegy. Byl to trest za to, že se ke smečce přidal jako špeh své sestry Belly a Vodítkových psů, které vyvedla z rozbitého města dlouhých pacek. Omegu byl opravdu nerad, ale musel připustit, že ho tohle ponížení naučilo hodně o věrnosti a pokoře a o tom, jaký je to pocit být v podřízené pozici. Byl teď díky té zkušenosti šlechtnějším psem. A mnohem víc si nyní cení svého nového místa. Být Omegou byla ve smečce ta nejnižší pozice ze všech a byl to šok spadnout tak nízkou z postavení ceněného lovce a člena hlídky.

Každá smečka samozřejmě nějakého Omegu potřebuje, aby dělal poskoka a vykonával špinavou a neoblíbenou práci. Je to důležitá role, to Štístko věděl. Jen už to nikdy nebude role jeho.

Teď, když byli na cestě, nebylo tolik zapotřebí psů na hlídce a bylo třeba víc lovců, kteří by smečku uživil. Probojovat se zpátky v hierarchii mu dalo hodně práce, ale Štístko byl odhodlaný. Vykonal každou podřadnou práci, která se po něm chtěla, ale zůstal ostražitý, využil každou příležitost a dožadoval se možnosti předvést se v soubojích s ostatními psy. Štístko pořád ještě cítil osten své první porážky – od hnědobílé lovkyně Snap – ale nakonec to dokázal. Teď je i on lovcem, psem s vysokým postavením, kterého si členové smečky cení a váží. Znovu se pídí po kořisti a zaopatřuje smečku, která čeká v novém táboře v lese.

Úzká soutěska není tak dokonalým domovem, jako byl jejich starý tábor – ten zůstal daleko za nimi, na druhé straně bílého skalního hřbetu, mezi nízkým kopcem, který je chránil, a loukou



posetou květinami. Soutěska v lese teď ale byla bezpečným místem, kde mohli svou cestu přerušit, a byla dostatečně daleko od smečky Hlídacích psů, která je ohrožovala.

Místní les je neznámý, ale Štístko je rád, že může důvěřovat svým ostře vybroušeným smyslům a víře v Lesopsa. Ranilo jeho hrdost, že Bladin útok přiměl smečku se už zase přemístit – ale celkem vzato byl Štístko rád, že to udělali. Během posledních pár cest Slunečního psa byl život příjemný. Štístko chtěl, aby to vydrželo co nejdéle.

„Štístko!“ zaštěkal mu přes rameno velký hnědý pes Bouřlivák. „Nezapomeň – měj čenich pořád ve střehu kvůli Blade a ostatním.“

„Neboj.“ Štístko rozhodně nezapomene na krutou vůdkyni smečky Hlídacích psů. Naježil se, když si představil její vrčící arogantní tvář. Štístko věřil v mrazivém lese, jestli neucítí nějakou stopu nepřítele, ale zachytil jen pach tlejícího listí, tekoucí vody a drobných stvoření v zemi.

Blade se ke smečce ani nepřiblíží, jsem tu, abych ji zastavil...

„Dobrá. Zůstaň ve střehu a postarej se, aby ostatní byli také.“ Bouřlivák obrátil svou velkou hlavu a zkoumal les.

„Alfa si je jistý, že se Blade vrátí, aby se pomstila.“

„Myslím, že má Alfa pravdu.“ Štístko zrychlil a běžel vedle Bouřliváka. „A má pravdu, když nepustí žádného psa ven samotného.“

Bouřlivák povolil svaly a zpomalil do klusu. „Teď budeme postupovat pomalu,“ zavřel. „Jsme už skoro u loviště.“

Vlčí pes Alfa trval na tom, aby šel Bouřlivák se Štístkem na první lov v jeho novém postavení. Štístko si byl docela jistý, že to



je kvůli tomu, aby byli společně silnější, a neznamenalo to projev nedůvěry vůči němu. Byl to zvláštní pocit, že Alfovi přeci jen záleží na Štístkově životě, po tom všem, co se mezi nimi událo, ale zdálo se, že Štístko a ten vlčí pes dospěli k jakémusi příměří.

Prozatím.

Štístko neměl pocit, že kdy bude moci Alfovi plně důvěřovat, ale to nebyla myšlenka, kterou by mohl sdílet s Bouřlivákem. Ten byl třetím nejvýše postaveným členem smečky a byl jejich vůdci vždy hluboce a naprosto oddaný.

„Štístko!“ Nadšené zaňafání se ozvalo z trsu trávy nalevo a vynořila se odtud Lízinka.

„Tys nás dohnala,“ zaštěkal Štístko pobaveně. „Dobrá práce.“

Mladá hlídací fenka se viditelně nadmula hrdostí a zvedla hlavu. Štístko byl na ni pyšný a zároveň ho maličko zamrazila neblahá předtucha. Ačkoli byla Lízinka ještě malá, dědictví Hlídacích psů se na ní už projevovalo – silné svaly, lesklá srst a silné čelisti plné ostrých zubů. Někteří členové smečky byli pořád ještě nervózní z toho, že byl do smečky přijat Hlídací pes.

Blázni. Lízinka je asi tak zuřivá jako králík.

„Měj oči otevřené, Lízinko,“ zavrčel na fenku tiše. „Nezapomeň, že hledáme bílého králíka, a Střela se zapřísáhla, že jednoho viděla poblíž téhle nory.“

„A proč musí být bílý?“ zamračila se Lízinka. „Cítím tu kolem tolik kořisti.“

Štístko posmutněl, ale promluvil zvesela. „Alfa trvá na tom, že chce na Slavnost pojmenování sněhobílého králíka.“

Lízinka sklonila hlavu a všechna energie jako by z ní vyprchala. „Aha. Pro Neposedu s Tulačkou. Vsadím se, že to bude úžasný.“



A pak našťvaně zavrčela: „Ne že bych já o pojmenování něco věděla.“

„Ani já ne.“ Štístko do ní zvesela strčil čenichem. „Já jsem Slavnost pojmenování nikdy neměl, Lízinko.“

„Vážně?“ Naklonila hlavu a zatvářila se o trochu optimističtěji.

„Vážně. Dokonce si ani nepamatuju, kdy jsem své jméno dostal. Někdy se mi vynoří matná vzpomínka, jenže...“ Štístko pokrčil rameny. „Vzpomínám si na mladou dlouhou packu se žlutými vlasy svázanými do ohonu. Byla v nebezpečí. Pamatuju si, jak ze mě měla má psí maminka radost. A zaslechl jsem nějaký hlas, jak říká ‚Štístko...‘, ale pak se ta vzpomínka vytratí, zrovna když se jí chystám uchopit jako kořist, která obratně vyklouzne.“

Lízinka se rozesmála hlubokým hlasem, který Štístkovi připomněl, jak hrozně rychle tahle mladá fenka dospívá. „Tak aspoň nejsem jediná.“

„Ne všichni psi tohle dělají,“ připomněl jí Štístko. „Vem si třeba Vodítkové psy.“

Lízinka otráveně nakrčila čenich. „Ti nedělají nic pořádně.“

Chudák Lízinka. Tváří se statečně, jenže já moc dobře vím, že by zoufale chtěla dostat své dospělé psí jméno jako ostatní. Aby zakryl to, jak se na Alfě zlobí, Štístko do ní přátelsky štouchl. „Budeš mít svou Slavnost pojmenování, neboj.“

„To doufám,“ zamračila se Lízinka. „Proč Alfa nedovolí, abych ji měla teď?“

„Mám vám říct, jak jsem přišel ke jménu já?“ Bouřlivák zpomalil a kráčel zase vedle Štístka.

„Povídej.“ Štístkovi se ulevilo, že může Lízinku rozptýlit nějakým příběhem – i když bude o získání jména.



A mladá fenka taky hned vypadala, že se na Bouřlivákovo vyprávění moc těší. „Jak ses jmenoval jako štěně?“ zeptala se.

„Šnek!“ vyštěkl Bouřlivák se smíchem.

„Šnek?“ Lízinka se na něj dívala nevěřičně.

„Ano, vážně,“ ujistil ji. „Moje psí maminka mi to jméno dala, protože jsem měl šneky moc rád. Pořád jsem nějaké lovil, obracel jsem je a očichával jim ulity.“

„Fuj,“ otrásla se Lízinka.

„No tak, Lízinko!“ okřikl ji Štístko, ačkoliv i jemu to připadalo nechutné.

„Měl jsem šneky strašně rád. I teď si rád občas nějakého dopřeju,“ dodal Bouřlivák a znovu pobaveně zavrčel. „Nemohl jsem ale samozřejmě být Šnekem napořád. Takže, krátce poté, co mi vyrostly zadní zuby, mě má smečka požádala, abych si zvolil své pravé jméno.“

„A jak sis ho vybral?“ vyptávala se maličko závistivě Lízinka.

„Věděl jsem, že na tak velkého psa jsem rychlý. Uvědomoval jsem si to už od chvíle, co jsem se naučil běhat. Dokázal jsem běhat skoro tak rychle jako Blesk,“ smál se Bouřlivák, „nebo jsem si to aspoň myslel, když jsem byl ještě mladý a domýšlivý. Pozoroval jsem Bleska na nebi a myslel na to, že připomíná ohnivý plamen – a najednou jsem to prostě věděl. V té chvíli mi došlo, že mé pravé jméno je Bouřlivák. Nemyslíte, že mi sluší?“

Štístko pobaveně zavrčel na souhlas, když viděl, jak je Bouřlivák na své pěkné jméno náležitě hrdý. „Ano, sluší. Takže takhle Slavnost pojmenování probíhá? Psi si zvolí, čím a kým jsou?“

Bouřlivák přikývl. „Ano. Jméno psa vystihuje, shrnuje jeho povahu. Proto je tak významné. Je velmi důležité, aby si ho pes zvolil správně, protože mu bude po celý život určovat, kým je.“



„To se mi líbí,“ zašeptal Štístko.

„Mně taky,“ posmutněla Lízinka.

Štístko jí soucitně olízl ouško. „Já jsem byl vždycky pes samotář a žádná smečka mě nikdy nenaučila, jak si vybrat jméno. Pokud ale už psi mají být ve smečce, myslím, že je dobré, když si mohou zvolit, kým v té smečce budou.“

„Přesně tak,“ přitakal Bouřlivák. „Když si vybere své jméno, stane se pes skutečným členem smečky. Nebo členkou,“ dodal a podíval se přívětivě na Lízinku.

„Je to přirozenější, než když nám jména dávají dlouhé packy,“ zašeptal Štístko a hluboko uvnitř pocítil osten lítosti.

„Mnohem přirozenější,“ souhlasil Bouřlivák. „Je to – podívejte! Tamhle!“

Podrostem se mihl stín. Jen matná, hnědá skvrna, ne bílá, ale rozhodně to byl...

„Králík!“ zaštěkala Lízinka. Mladá hlídací fenka zaštěkala a vyrazila za tvorečkem.

„Lízinko!“ Štístko vystřelil za ní a ostře ji štípl do zadku. „Potichu!“

Lízinka se prudce zastavila, až kolem sebe zvířila zlatavé listí. „Jejda.“

Bouřlivák doběhl k nim a zavrčel. „Ještě jich bude kolem spousta – pokud je všechny nevyděšíš.“

Lízinka sklonila hlavu, svésila ocas a omluvně zakňučela. „Promiň, Štístko. Promiň, Bouřliváku.“

Štístko jí jemně oždiboval ouško, jako že jí odpouští. „To nic. Každý pes někdy udělá chybu.“ Přesto ho ale v kožichu znepokojeně zamrazilo. Dlouhé packy chovaly Hlídací psy proto, aby



útočili a ne se plížili a lovili. Lízinka je sice milá fenka, ale nemá přirozený sklon k opatrnosti a lstivosti, a to její pozici ve smečce moc neprospěje.

Štístko se přikrčil a opatrně se plížil pod hustými větvemi. Bouřlivák se pohyboval stejně a vydal se nalevo od Štístka, aby se k místu, kde měli králíci nory, dostal odjinud. Kořist byla už evidentně dost vyplašená. I když se psi snažili opatrně postupovat proti větru, někteří králíci už vklouzli do doupat. Další seděli na zadních, dlouhé uši zvednuté a čumáčky nakrčené v ostrém, chladném povětří Rudolistí.

To nebylo nic nezvyklého – i pro toho nejopatrnějšího psa bylo těžké králíky překvapit, připomněl si v duchu Štístko, když další tři králíci zmizeli ve svých podzemních chodbičkách. Jakmile zahlédl ve křoví za doupaty Bouřlivákovu tmavou siluetu, zachytil Štístko jeho pohled a zamrkal na souhlas. Štístko věděl, co Bouřlivák chce, a Bouřlivák mu důvěřoval, že to taky udělá. *V tomhle spočívá život ve smečce ...*

Pak Štístko obrátil hlavu k Lízince a nastražil jedno ucho. Krotce se přikrčila na předních tlapkách a připlížila se k němu s dychtivým výrazem v očích a lehce roztřeseným ocáskem.

„Teď můžeš, Lízinko, využít tu svou přemíru energie,“ zašeptal Štístko. „Pořád jsi ještě menší než my, takže teď můžeš být opravdu užitečná.“ Měl radost, že se fence rozjasnila tvář. „Vidíš tamhle tu králíčí noru? Předstírej, že na ni útočíš. Vrhni se tam a začni hrabat.“

„Mám jen předstírat?“ naklonila tázavě hlavu s ostře řezanými rysy.

„Prozatím.“ Štístko kývl hlavou k noře. „A tentokrát můžeš dělat rámusu, kolik chceš!“



Lízinka vyštěkla radostí a rozběhla se k noře. Zbývající králíci se rozprchli a zmizeli ve vzdálenějších norách, jen se jim bílé ocásky zablýskly, ale Lízinka se soustředila na noru, kterou jí Štístko ukázal.

Zuřivě štěkala, cpala hlavu do díry a zadeček se jí třásl. Bušila ocáskem kolem sebe a předními tlapkami hrabala v zemi.

Vyšlo to celé tak dobře, jako by to naplánoval sám Lesopes. Z děr kolem se vyhrnuli králíci a vyděšeně prchali pryč. Žloutnoucí travou na mýtině se míhaly jejich rozmazané hnědavé kožíšky a Štístko po nich skákal, chňapal a zabíjel je tak rychle a čistě, jak jen dovedl. Máchl tlapkou po dalším prchajícím králíkovi a zakousl se mu do krku. Pak se zatajeným dechem zvedl hlavu a podíval se po Bouřlivákovi.

Tři králíci se vynořili Bouřlivákovi téměř před nosem, ale neskočil po nich. I když se mu napjaté svaly chvěly napětím a loveckým soustředěním, nechal je velký pes utéct. Jeden králík ško-brtl a v běhu udělal kotrmelec, ale Bouřlivák se nehnul z místa a příkrčený čekal.

„Teď!“ vyštěkl Štístko signál, když z díry vystřelila bílá šmouha.

Bouřlivák už byl ale napřed. Jeden rychlý skok, cvaknutí silných čelistí doprovázené křupnutím křehké kůstky – a z tlamy mu bezvládně visel zakrvácený bílý králík. Štístko na chvílku pocítil, jak jím projel záchvěv nadšení z úspěšného lovu. Pak se nečekaně zachvěl neblahou předtuchou. Les kolem něj jako by celý náhle ztichl a zastavil se, tělíčko bílého králíka mu zastřelo zrak a nemohl se ani pohnout. Bouřlivák naklonil hlavu na stranu a upřel na něj tázavý pohled.

Co to se mnou je? Vždyť se nám to podařilo! „Parádní úlovek,



Bouřliváku!“ Štístko se otrásl a ten pocit, který ho na chvíli ochromil, zas pominul. Zvedl hlavu i ocas a kráčel přes mýtinu.

Lízinka měla pořád ještě hlavu v noře a bylo slyšet její tlumený štěkot vysokým hláskem, jak byla nadšená z lovu. Štístko se zastavil a pobaveně ji štouchl do třesoucího se zadečku. „Dobrá, už toho můžeš nechat, Lízinko.“

S námahou vytáhla svou ušmudlanou hlavu zase ven. S ušima nastraženými a rozevřenými čelistmi si olizovala hlínu z čenichu.

„To byla legrace!“ zakňučela.

„Jsem rád, že ses dobře bavila,“ procedil suše Bouřlivák skrze s bílého králíka, kterého držel v tlamě. „Odvedlas dobrou práci.“

Štístko pomalu zavrtěl ocasem a očichal bílé chlupaté tělíčko. Znovu ho zamrazilo v zádech, ale obrátil se, aby posbíral své vlastní úlovky.

„Tak pojď, Lízinko. Sice jsi tuhle kořist sama nezabila, ale můžeš mi pomoci ji odnést do tábora.“

„Jasně, Štístko!“ Lízinka, plná nadšení jako malé štěňátko, popadla do tlamy dva králíky.

Když odcházeli z mýtiny, Štístko se znovu obrátil k místu, kde Bouřlivák zabil toho bílého králíka. Na bledém kameni byla loužička temně rudé krve. Štístko sevřel vlastní kořist v čelistech o něco pevněji.

Byl to lov. Normální, jako každý den, nic víc. Na tom králíkovi není nic neobvyklého. Jen ta zvláštní bílá barva kožičku.



KAPITOLA DRUHÁ

Cesta zpátky vedla mělkým údolím lemovaným trnitým křovím a kopřivami a paprsky Slunečního psa za Rudolístí vrhaly na zem dlouhé stíny i těch nejmenších stromků. Do tábora to neměli daleko, ale Štístko hodlal zůstat ve střehu.

Všude vládl klid a vzduch byl lehce mrazivý, takže Štístko okamžitě zbystril, když poblíž něco zašelestilo. Zastavil se a uviděl, jak se mezi holými větvkami vynořil zlatavý obrys.

„Bello,“ pozdravil svou sestru.

Bella pohlédla nejistě směrem k Bouřlivákovi a Lízince. Otřepala se, ale zůstala stát na místě. „Ahoj, Štístko.“

Štístko odložil králíky na zem a zaštěkal na Bouřliváka. „Já vás doženu.“

Bouřlivák se ohlédl přes rameno, přikývl a šel i s Lízinkou dál.

Štístko obrátil svou pozornost k Belle, která přecházela sem a tam a vyhýbala se mu pohledem. *Má sestra*, připomněl si v duchu; přesto mu ale připadala víc cizí než Bouřlivák. Nebylo to tak dávno, co byla připravena obětovat ho pro dobro své Vodítkové smečky.



Bella nakonec přestala popocházet a hrábla párkrát tlapkou o zem, až se v suché hlíně dělaly rýhy.

„Štístko,“ vypravila ze sebe nakonec. „Ani jsme spolu pořádně nemluvili, od té doby, co –“

„Od jaké doby?“ vyštěkl Štístko ostře, když se odmlčela. „No tak, Bello. Copak nedokážeš ani pojmenovat to, cos udělala?“

Zvedla svou zlatavou hlavu a poprvé na něj upřela delší pohled. Štístko viděl, jak se jí stáhly svaly kolem hrdla.

„Od té doby, co jsem tě nechala s Alfovou smečkou,“ zavrčela tiše. „A co jsem pak zaútočila spolu s liškami.“

„Jsem tvůj bratr,“ zaštěkal zahořkle Štístko. „Ale zdá se, že jsem tu jen proto, abych byl využíván jako oběť.“

„Ale no tak, Štístko,“ namítla Bella nešťastně. Stočila si ocas těsně kolem těla a přikřčila se na předních. „Copak už si nepamatuješ na naši štěněcí smečku? Nepamatuješ si, jak jsme se vždycky večer spolu stulili v teple u naší psí maminky?“

Štístko hluboce zavrčel. „Myslíš si, že když mi připomeneš naši štěněcí smečku, zapomenu na to, cos udělala?“

„Ne! Snažím se říct něco jiného, Štístko. Ty už si nepamatuješ všechny ty příběhy, co nám maminka vyprávěla?“

V něžných hnědých očích měla prosebný výraz. „Učila nás o vlčích, pamatuješ? *Držte se od vlků dál*, říkala. *Jsou zlí. Udržujte si od nich odstup, štěňata!* Myslela jsem si, že bude správné Alfu porazit. Myslela jsem si, že to je to nejdůležitější.“

„Aha. Nechala ses štěněcími pohádkami vyděsit tak, že jsi mě zradila. To chceš říct?“

„Sice je to vlk jen napůl,“ pokračovala zoufale Bella. „Ale vypadá přeci jako vlk, ne? Myslela jsem si, že představuje hrozbu!“



„A proto jsi mě požádala, abych byl tvým špehem v jeho smečce?“ odsekl Štístko. „A zároveň jsi mi ještě lhala? Máš dost zvláštní představu o tom, jak mě chránit, Bello.“

„Snažila jsem se udělat správnou věc, opravdu. Myslela jsem si, že bys byl ve větším nebezpečí, kdybys věděl, co chystáme.“

Štístko pohrdavě nakrčil čenich. „A co potom ty, sestřičko? Ty s tím polovičným vlkem teď žiješ v jeho smečce! Co se stalo s tvým udržováním odstupu? Teď se neřídíš tím, co nám maminka řekla, že ne? Nemůžeš se už na její slova vymlouvat.“

Bella se přikrčila ještě níž, připlížila se po zaprášené cestě blíž a prosebně bušila ocasem do trávy. Přitiskla čelist k zemi a zamžikala na něj. „Já už teď vím, že to bylo špatně, Štístko. Nikdy jsem neměla v úmyslu, abys přišel k úhoně. Myslela jsem to dobře, ale byla to chyba.“

Oči se jí zaleskly a nešťastně svésila uši. *Ona čeká, až jí odpustím,* pomyslel si utrápeně Štístko. *Potíž je v tom, že nemůžu. Ještě ne.*

„Ty myslíš, že dobrý úmysl omluví, cos udělala?“

Bella náhle vyskočila a Štístko ucukl. V očích, které předtím vypadaly tak temně a nešťastně, se teď zablýsknul hněv. Zavrčela:

„Přestaň se pořád litovat, Štístko!“

„Cože?“ Štístko šokovaně nastražil uši a stál bez hnutí.

„A co když Alfa vyhrožoval, že mě zabije?“ štekala rozlíceně. „Ano, jsem tvá sestra. A tys neudělal nic, abys mě bránil!“

Ve Štístkovi se hnulo špatné svědomí, které podlomilo veškerý jeho hněv. *Má pravdu. Bruno se Belly zastal, ale já ne.*

Štístko se posadil na zem a hleděl na sestru. V jejím výrazu se bolestně mísil hněv s lítostí.

Vzpomněl si na den, kdy Bellu znovu našel, ten den, kdy se



svou provizorní smečkou odrazila útok lišek, které ho ohrožovaly v nákupním centru dlouhých pacek. Vzpomněl si na ten šok, když ji znovu spatřil po tak dlouhé době, a na to, jakou měl radost. Vzpomněl si na ten přívál štěstí, když se rozhodl s ní a s její smečkou na chvíli zůstat. A který pes by si byl pomyslel, že to dopadne tak, jak to dopadlo?

Já nechci, aby to mezi námi bylo takovéhle.

V čenichu ho zalechtal nějaký pach. Když se podíval k trnitému houští, které chránilo tábor, postřehl Štístko pár tmavých očí v útlé špičaté tváři. Mladá hlídací fenka je celou tu dobu pozorovala – a poslouchala.

„Lízinko,“ zaštěkal.

Lízinka se váhavě protáhla mezi trnám a došla se staženým ocáskem ke Štístkovi a Belle. Slunce pozdního Rudolistí dávalo jejímu lesklému kožíšku bronzový nádech a Štístkovi znepokojivě připomínala vůdkyni Lízinčiny bývalé smečky, Blade.

Její uctivý hlas se však Blade v ničem nepodobal. „Omlouvám se, Štístko. Neměla jsem vás poslouchat, ale dělala jsem si starosti.“

Štístko vrhl pobavený pohled na Bellu a pak se obrátil zpátky k Lízince. „A kvůli čemu sis u Zeměpsice dělala starosti? Bellu přece znáš.“

„Jenže to je právě to. Ty a Bella.“ Lízinka si dřepala na zem a svěsila uši. „Kéž bych ještě měla své sourozence. Vy ani nevíte, jak velké máte štěstí.“

Na Štístka dolehl ztěžka pocit studu. Samozřejmě, Lízinka přeci o své sourozence, Vrtíka a Bručouna, přišla – jeden je mrtvý a druhého odvedla zlá Blade.



„Promiň, Lízinko,“ zavrčel tiše. „Já jsem na tvou ztrátu nezapomněl. Jenže mezi mnou a Bellou se prostě – udály různé věci. Musíme ještě...“

Lízinka k němu zvedla své smutné oči. „Měli byste být vděční, že pořád ještě máte jeden druhého,“ zašeptala rozpačitě. „Alespoň já si to myslím. To je všechno.“

Mladá hlídací fenka se zvedla a pomalu odcházela k táboru se svěřenými rameny a schlíplým ocasem.

Štítkovi poskočilo srdce a bušil ocasem do země, jak byl na ni pyšný. Lízinka projevila na svůj věk velkou moudrost.

Kéž by teď to štěně viděl Alfa, pomyslel si. To by mu ukázalo, jak laskavá je to fenka.

Bella tiše zakňučela a on jí konečně pohlédl do očí. Uviděl v nich vroucí přání, které mu připadalo důvěrně známé.

Lízinka má pravdu. Oba jsme teď vyvedení z míry, ale –

Sotva stačil otevřít tlamu, aby ke své sestřičce promluvil laskavěji, když se nebem rozlehl ohlušující třesk a vyrazil z něj záblesk jasného světla. Oba vyplašeně zvedli hlavu a na svou hádku okamžitě zapomněli. Mraky nad nimi byly tmavé a pochmurné a vypadaly tak těžké, že by dokázaly rozdrtit svět.

„Blesk!“ vyjekla Bella. „Rozštěkal se!“

„Musíme se někde ukrýt,“ zakňučel Štítko.

Popadl do zubů své králiky. Pak s Bellou vyrazili a na zem už dopadaly velikánské dešťové kapky. Blesk znovu vyskočil a při jeho hřímajícím štěkotu se celé nebe otřásalo.

„Štítko!“ zavyla vyděšeně Bella.

„Rychle! Tudy!“ Štítko zahlédl písčité pahorek, který už byl celý mokrý, ale byl blíž než jejich malá soutěska. Vyskočil na dro-



líci se povrch. Až na poslední chvíli si všiml tmavého ústí malé nory, přímo pod jeho tlapkami. A kde jsou takové malé nory, mohl by být i –

Jezevec! Vyrazil ze své díry, celý vyděšený a rozzuřený. Štístko se už při své rychlosti dostal dál za jezevčí noru, ale hned za ním běžela Bella – a zvíře zaútočilo na ni a skočilo jí na záda. Štístko zahlédl zlomyslná očka jako dva korálky v širokém obličejí s bílými pruhy právě ve chvíli, kdy zvíře zabořilo zuby Belle do krku a seklo ji svými dlouhými drápy po rameni. Vyjekla a nohy se jí podlomily bolestí.

Štístko králíky zase pustil na zem, seskočil z kopečku a opřel se jezevci tlapkami o záda – ale jezevec byl překvapivě rychlý. Bleskově se obrátil, zasekl mu drápy do čenichu a zasadil mu hlubokou ránu. Štístkovi proběhla obličejem ostrá bolest a zběsile třepal hlavou, ale to zákeřné stvoření se ho drželo, zuřivě vrčelo a cenilo zuby.

Rozlilo se bílé světlo, jak znovu přeběhl Blesk. Jezevec zaskočeně uvolnil sevření a Štístko ho konečně setřásl; jezevec se svalil a překulil. Bella na něj skočila a přimáčkla mu ocas do písčité země. Štístko mu zabořil zuby do stříbřitého zátylku, držel ho a jezevec se svíjel a házel sebou.

Štístka bolelo na hrudi a z čumáku mu pořád vystřelovala bolest jako horké ostny, ale soustředil se na to, aby celou svou vahou udržel jezevce na zemi. *Nemůžu ho nechat kousat!* Už se s těmito tvory setkal a věděl, že bojují na život a na smrt, pokud musejí.

Blesk přeběhl ještě jednou a zatřásl mraky. Se zábleskem světla se objevil i pach, který Štístka páčil v čenichu – něco hrozivě povědomého.



Přichází sem, pomyslel si. Ten zlý déšť – déšť, který nás páлил do kožichu v našem posledním táboře!

Obrátil se a se strachem pohlédl k nebi. Jezevec využil příležitosti, shodil ho a vymrštil se stranou, aby unikl Belle, která se po něm vrhla. Rozzuřeně máchl svými dlouhými drápy Štístkovi po slabínách.

V tom krátkém okamžiku po útoku Štístko necítil nic; pak na ně ale dopadl déšť, příval vody a mokrého popela. Černé vločky se mu lepily na mokrý kožich a prosakovaly mu do ran. Déšť ho páлил víc než rány od jezevcových drápů. Zdálo se, jako by mu pronikal do masa a zabořil se mu až do kostí.

Zuřivý bolestí a vztekem se Štístko pustil do jezevce a sevřel jeho krk v čelistech. Divoce s ním třásl a nakonec ho pustil na zem jako bezvládný promáčený uzlíček.

„Je mrtvý, Štístko!“ vypravila ze sebe udýchaně Bella. Krčila se při zemi a celá se třásla.

„Jsi v pořádku, Bello?“ Štístko vedle ní oddychoval a ustaraně ji očichával.

„Jsem v pořádku.“ Sestra se s námahou zvedla na tlapky a vytřepala si mokrý kožíšek. „Ale ty jsi zraněný!“

Palčivý déšť už ustal a jen sem tam spadlo ještě pár kapek a v chladném větru se sneslo několik černých vloček, ale rána na boku Štístka pořád ještě páčila. Očichal ji a zkusil si ji olíznout, ale otrásl se, když ucítil na jazyku štiplavou chuť popela.

„Jsem v pořádku,“ odvětil. „Je to jen škrábnutí. Ale ten déšť pálı.“

Štístko zvedl hlavu a sledoval, jak nafialovělý černý mrak odplouvá. Z průtrže mračen zbyl už jen rozmazaný stín nad vzdále-



nými kopci. Takže smečka tomu zlému dešti neunikla – o důvod víc pokračovat v cestě. Musejí se dostat pryč od toho, co otravuje zemi kolem. V jejich novém táboře na téhle straně bílého skalního hřbetu není o nic bezpečněji než jinde. Už od chvíle, kdy Velké zavrčení zničilo město a jejich domovy, musejí psi neustále postupovat dál, utvářet nové smečky s polovičními vlky, odrážet útoky Hlídacích psů...

Kdy už to celé skončí? přemítal Štístko.

Vzpomněl si na Pajdu, chromého psa, který ze smečky odešel. Štístko o sobě vždycky smýšlel jako o psovi, který žije samotářský život, ale byl to Pajda, kdo se vydal na cestu sám, kdo se cítil zavržený svou vlastní smečkou. Jak v těchto těžkých dobách vůbec přežívá?

„Zachránils mě,“ zašeptala Bella. „Děkuju ti.“

Štístko si olízl pysky a znovu se otřepal. Musí si udržovat naději, tváří v tvář všem těm změnám. „Možná nám Nebeští psi chtějí říct, že život je v téhle době příliš křehký na nějakou vzájemnou nevraživost.“

Bella se přisoukala na předních tlapkách blíž. Štístko přitulil čenich k jejímu krku. Lízinka má pravdu – ještě štěstí, že mají jeden druhého. Ať už má Bella jakékoli chyby, i když je na ni rozhněvaný, nemůže jí to pořád zazlívát.

„Tak pojď,“ prohlásil chraplavě. „Vrátíme se do tábora. Měli bychom říct ostatním, co se stalo. A navíc bude oslava.“

„Už máme zpoždění,“ přitakala Bella, která kráčela vedle něj zpátky přes násep. „Doufám, že Alfa chápe, jaké to je s jezevci.“

„Ať už to chápe, nebo ne, potřebuju s ním mluvit,“ zamumlal Štístko napůl sám pro sebe. „Je potřeba udělat spoustu rozhodnutí.“ Posbírali s Bellou společně králíky a vydali se do tábora.



Sluneční pes za kopci osvětloval jejich kroky alespoň několika posledními tlumenými paprsky blížícího se soumraku. Úplně na kraji, v místech, kde končily stromy, se Štístko zastavil a polekaně začenichal.

„To je štěněcí pach,“ řekl, nastražil uši a zkoumal pohledem mýtinu. „Necítíš to, Bello?“

Rozšířila nozdry. „Máš pravdu. A je čerstvý. Tak brzy po tom lijáku?“

Štístko přikývl. „Ať už to byl kdokoliv, prošel tudy před chvílíčkou.“

„Je to Lízinka?“ zeptala se nejistě Bella.

„Ne. Její pach znám dobře a tohle není ono.“ Štístko zmateně svraštil obličej. „Myslím, že to není žádné štěně z naší smečky.“

„Ale je tamhle.“ Bella nastražila uši, když uviděla mladou hlídačící fenku, jak na ně s obavami čeká na kraji tábora.

„Co tady děláš?“ zeptal se Štístko, když došli k Lízince.

„Měla jsem starosti.“ Fenka je vyrazila pozdravit. „Musela jsem se vrátit a ujistit se, že jste v pořádku.“

„Jsme naprosto v pořádku,“ pověděl jí Štístko. „Byla to jen návštěva Bleska.“ Lízinka ale úzkostlivě kňourala.

„A nic jiného tam nebylo?“ ptala se a pohledem tékala k lesu a vyčnívajícím skalám. „Žádné jiné tvory jste neviděli?“

„Jen jednoho velikánského jezevce!“ odvětila Bella a její štěkot byl plný předstírané statečnosti. „Ale porazili jsme ho, viď, Štístko?“

Štístko ani nevěděl, co ho mate víc – setřina náhlá ukázka smělosti, nebo to, jak se chovala Lízinka.

Jak by ta malá fenka mohla vědět, že se setkali s jiným zvířetem, a proč nedokáže odtrhnout pohled od krajiny za nimi?



Když všichni tři vcházeli do tábora, Štístko se dotkl čenichem jejího ouška. „Zachytil jsem tam nějaký pach,“ řekl Lízince a bedlivě sledoval její reakci. „Nedávno tudy prošlo nějaké štěně. Nějaké cizí, ne z naší smečky. Neviděla jsi ho?“

„Ne. Co by tu dělalo nějaké cizí štěně?“ Lízince cukaly svaly ve tváři a olízla si pysky. Štístko se na ni zamračil, ale vyhýbala se mu pohledem. „Á, myslím, že mě shání Spring!“ Lízinka vyrazila ke skupince psů, kteří odpočívali pod keřem.

Štístko zůstal stát a díval se za ní. Neslyšel, že by Spring Lízinku volala – dokonce její hnědočerný kožíšek ani neviděl ve skupince psů, mezi nimiž Lízinka zmizela.

Vzpomněl si na ten cizí štěněcí pach a na zátylku se mu naježila srst. Lízinka nějak moc pospíchala, aby unikla jeho otázkám.

Něco se tu děje, pomyslel si. A já hodlám zjistit, co to je.



KAPITOLA TŘETÍ

„Proč vám to tak dlouho trvalo?“

Štístko se otočil a pohlédl do pronikavých žlutých očí Alfy, který si ho prohlížel s nepřátelskou zvědavostí. Štístko se zhluboka nadechl, došel k vlčímu psu, který ležel natažený na malém kopečku, kam ještě dopadalo poslední světlo, stranou od ostatních psů shromážděných v malých skupinkách. V táboře už byl ve vzduchu cítit mráz a travou, v níž se dloužily stíny, se plížil mlžný závoj. Štístko se zachvěl.

„No?“ vrčel Alfa hlubokým hlasem. „Bouřlivák se s bílým králíkem vrátil už dávno. Kdes byl?“

„Omlouvám se, že jsem se zdržel, Alfo.“ Štístko mluvil klidným rozvážným hlasem. „Zastavil jsem se, abych si promluvil s Bellou. Museli jsme něco... probrat. A zachytil jsem pach něčeho –“

„Dost!“ zavrčel Alfa a zvedl se náhle na všechny čtyři. „Nedal jsem ti to snad najevo dost jasně, Pouliční pse? Žádný pes by mimo tábor neměl riskovat. A to včetně klábosení a zdržování se za jeho hranicemi, zatímco na vás smečka čeká!“



Štístko se naježil. „Nic takového to nebylo –“

„Proč ses odtrhl, když víš, že je tam někde Bladina smečka? Honí nás, Štístko, a pokud se nebudeme držet na špičkách tlapek a nebudeme pořád v pohybu, tak nás vystopují.“ Alfa najednou vyvalil oři, když si všiml rány ve Štístkově boku. „Co se stalo? Napadli vás? Jestli je to Bladina práce, tak já ji –“ Velký vlčí pes strnul a zavrčel.

„Ne!“ zaštěkal honem Štístko a pak omluvně svěsil hlavu. „Ne, Alfo, to nebyla Blade. Nebyla nikde na dohled. Byl to jen jezevec, nic jiného.“

Alfa ohrnul čenich. „Ty ses rozptyloval s jezevcem? To je trapné. Jen hloupá šarvátka!“

„To tedy nebyla,“ trval na svém Štístko. „A stalo se něco mnohem znepokojivějšího. Vrátil se ten déšť – ten zlý déšť.“

Alfa nastražil uši. „Jsi si tím jistý? My jsme žádný zlý déšť neviděli.“

„Vítr ho odvanul pryč, ale viděl jsem ty černé vločky a cítil jsem, jak pálí v téhle ráně. Zatím jsme mu neunikli.“

Alfa se poprvé zatvářil nejistě, přestal být tak naježený a jeho hněv polevil. „Takže budeme muset zase dál,“ zavrčel napůl jen tak pro sebe. Pak se mu v očích zlatě zablýsklo. „Ale až po Slavnosti pojmenování. Tu nic nepřekazí.“

Jako by jeho slova zaslechli, přiběhli k nim Tulačka s Neposedou a prudce se zastavili, až kolem sebe zvířili listí. Snad pozapomněli na svou hrůzu z toho litého vlčího psa a jejich štěkot překypoval nadšením. „Alfo, už je čas? Už?“

Štístko si všiml, že za nimi přišla i Lízinka. Uši měla nastražené a oči plné naděje. Štístka až zabořilo, když viděl, jak dychtivě se tváří.



Kdepak, pomyslel si, pro tebe dnes žádná Slavnost Pojmenování nebude, Lízinko. Nejenže byla mladší než Bouřliváková a Lunina štěňata, ale navíc byla Lízinka Hlídací pes – a všichni psi věděli, že Alfa stěží dokáže snést, že má jednoho z těch psů ve své smečce, byť mladého a malého. Nejenže Lízinka nebude slavit žádné Pojmenování dnes, ale možná vůbec nikdy. Pokud to nedokážu změnit.

Nemohl ale přijít na to, jak. A to už se ozvala Hvězda, rychlonohá zástupkyně vůdce smečky, která svým velitelským štěkotem všechny svolávala. Psi v celém táboře vyskočili na tlapky, Vodítkovi psi stejně dychtivě jako jejich divocí kamarádi. Vlídny farmářský pes Miky přiběhl spolu se Snap a statný Bruno došel ke středu mýtiny spolu s hnědočernou loveckou fenou Spring a byl viditelně rád, že stojí po jejím boku.

Ačkoli psi z bývalé Vodítkové smečky byli pořád nejradši spolu – a nepochybně občas společně vzpomínali na své ztracené dlouhé packy – byl Štístko rád, že tak v klidu vycházejí s Divokou smečkou.

Hnědočerná lovecká fenka Střela se vůči nim pořád chovala trochu rezervovaně, ale vcelku přívětivě. Žádný ze psů, Vodítkových ani Divokých, neměl moc rád Kňouru se spláclým čumákem, ale Sluníčko ochotně klusala vedle něj a přátelsky si s ním vykládala. Vodní fena Marta klábosila s mnohem divočejší Lunou a obě je spojoval jejich mateřský pud. Malá Daisy přiběhla k Bouřlivákovi a štěkla na pozdrav, aniž by jí jeho velikost nějak naháněla strach. *Mí Vodítkovi přátelé do téhle smečky opravdu zapadli*, pomyslel si Štístko s radostí.

Členové smečky došli k hromadě kořisti. Žádné malátné protahování nebo bezstarostné loudání ten večer nebylo. Každý pes se



vždycky těšil na dobu, kdy se všichni podělí o jídlo, ale tentokrát bylo ve vzduchu zvláštní mrazení. Měsíční psice ve své plné kulačnosti se ještě tak docela nevyhoupla nad obzor, ale smečka už ten okamžik dychtivě očekávala s ušima nastraženými a očima rozzářenými. Vrtěli ocasy, jazyky jim visely z tlamy a Štístko úplně cítil to nadšení ve vzduchu.

A já cítím totéž, pomyslel si, i když je mi líto Lízinky. Jsem zvědavý, co se bude dít!

I dělení jídla dnes vypadalo jinak – přísná disciplína zůstala téměř pozapomenuta v náladě nadšeného oslavování. Psi vykládali a štěkali jeden přes druhého a jen občas je utišil Hvězdin varovný pohled nebo zavrčení. Alfa kupodivu nějaké drobné přestupky toleroval a jen všechno přimhouřenými očima sledoval.

„Spring, ještě nejsi na řadě!“

„Promiň, Hvězdo!“ ňafla černohnědá fenka. „Hej, Kňouro! To neznamená, že se tam můžeš vecpat ty.“

„Přesně tak.“ Střela pobaveně zavrčela. „Žádný Alfa ještě zrovna nejsi, Kňouro.“

„Kdy už se Měsíční psice probudí?“ To se ozvala Tulačka, která už byla téměř bez sebe nedočkavostí. Bušila ocasem tak horečně, až Neposedu švihla do tváře.

„Už to nebude dlouho trvat, Tulačko. Vydrž!“ Hvězdin přísný štěkot zněl ale trochu pobaveně.

„A jídla se ani nedotkneš, dokud nedojí Hvězda,“ zavrčel Alfa a máchl tlapou po šteněti. Byla to ale jen lehká rána a Tulačce sotva prohrábla kožíšek.

Pojmenování je nejspíš opravdu velká událost, uvědomil si Štístko, jestli i Alfa dnes večer na pravidlech tak nelpí.



Psi se jeden po druhém najedli, i když jim nedočkavost trochu otupila chuť k jídlu. I Štístko toho snědl méně než obvykle, protože se nemohl dočkat, až slavnost začne. Zvedl oči, když na něj padl velký stín. Usadila se vedle něj Marta, velká vodní fena, a vypadala stejně zvědavě a zmateně, jako si připadal i on sám. Natáhla jednu svou blanitou tlapu a okusovala si drápy.

„Já tomu všemu teda moc nerozumím,“ řekla Štístkovi šeptem. „Proč je to tak velká věc? Já jsem nikdy žádnou Slavnost Pojmenování neměla. A nikdo z mých sourozenců taky ne. Ale přesto jména máme!“

„To jsem si taky říkala,“ přidala se nostalgicky Daisy. Malá bílá teriérka se vmáčkla mezi Štístka a Martu a Štístko si všiml, jak se vedle něj zleva připlížila Sluníčko. Bývalí Vodítkoví psi zjevně doufali, že on jim to nějak vysvětlí. *Žili životy pod ochranou svých dlouhých pacek*, připomněl si Štístko. *Pořád ještě někdy zapomínám, jak málo toho vědí, i teď.*

„Bouřlivák mi to trochu vysvětloval,“ pověděl jim Štístko. „Vím, že si musejí zvolit své vlastní jméno – je to jako když vám daly vaše jméno dlouhé packy. Jakmile psovi narostou v zadní části čelisti zuby, smí si vybrat jméno, které ponese. A musí to být jméno, které se k němu hodí.“

Sluníčko naklonila hlavu a její hedvábná srst se leskla v měsíčním světle. Štístko věděl, že právě ona musí být ještě trpělivější než ostatní – byla teď Omegou, což znamenalo, že jí vždycky až jako poslední. Byl rád, že to té malé fence, zdá se, moc nevadí, a dnes večer na ni na konci jídla zbyla polovina velkého štavnatého králíka. Dnes to zjevně měla být pro všechny psy oslava.

„Já jsem ráda, že jsem žádnou Slavností Pojmenování projít ne-



musela,“ našla tiše Sluníčko. „Připadá mi to celé strašně vážné. A mám ráda jméno, které mi daly moje dlouhé packy. Myslím, že se ke mně skvěle hodí a je lepší než cokoli, co bych si byla vybrala.“

„Tvoje jméno ti opravdu sedí, Sluníčko,“ řekl pobaveně Štístko. Uvědomí si Sluníčko vůbec někdy, že už „své“ dlouhé packy nemá – že patří do smečky?

Přesto už to ale nebyl ten rozmazlený psí mazlíček, jakým bývala. A nejspíš jim Sluníčko bude říkat „moje“ dlouhé packy až do dne, kdy se odebere k Zeměpsici. Zdálo se, že překonat ten zvyk je pro tuhle malou fenku dost těžké.

„Přineste bílého králíka!“ přerušil Štístkovy úvahy Alfa svým štěkotem a všichni psi zvedli hlavy.

„To je moje práce!“ Sluníčko se obrátila a vyrazila za Kňourou, nadšená ze své důležité role. Během chvilky se oba malí psi – bývalý Omega a ten současný – vynořili ze křoví a nesli společně v zubech bílého králíka. Velmi pečlivě ho položili na plochý kámen před Alfou. Když se oba obrátili, držela Sluníčko ocásek hrdě vztyčený a Štístko nemohl přehlédnout pohled, který na něj Kňoura vrhl. V podrážděné tváři měl nenávistný výraz.

„Co to s ním je?“ ptala se šeptem Lízinka, která se potichu přikradla ke Štístkovi.

„Pst,“ upozornil ji Štístko. „Oslava už začíná.“ Mimoto se mu nechtělo pouštět do vysvětlování zášti, kterou k němu bývalý Omega cítí. I když ten protivný malý psík v hierarchii postoupil, jak si to přál, nebyl Kňoura ze Štístka evidentně pořád ještě moc nadšený.

To je ale jeho problém, ne můj.

Alfa si ale nejspíš Kňourova výrazu všiml, protože do něj zabodl



svůj pohled. „Kňouro! Sluníčko! Vaše práce už je hotová. Vraťte se zpátky za ostatní.“

Sluníčko okamžitě poslechla a spokojila se s tím, že zná své místo. Kňoura ale ohrnul čumák, ukázal zuby a v levém oku mu cukalo. *Vida, jeden pes, který by se chtěl prát, ale má na to příliš velký strach*, pomyslel si Štístko.

Když se Kňoura vplížil mezi psy stojící kolem, měl rozhněvaný a ponížený výraz. Tentokrát se Štístkovi vyhnul pohledem.

Mohl by ještě pořád působit potíže? Štístko tu myšlenku setřásl a soustředil se na Alfů a na Hvězdu. Závodní fena vypadala vedle vůdce smečky váženě a elegantně.

Alfa udělal krok vpřed a zůstal stát nad bílým tělíčkem králíka. „Snap. Spring. Předstupte.“

Obě fenky evidentně věděly, co se od nich čeká, a každá přiložila jednu tlapku na králíka: Spring na jeho přední nohy a Snap na zadní. Alfa mu položil svou obrovskou tlapu na hlavu, rozmáčkl ji a druhou nohu zvedl nad králíkovu těličku. Máchl a sekl drápem přesně do králíkova krku. Roztál ho od hrdla po břicho, vycenil tesáky a s křupnutím mu je zabořil do krku.

Ozvalo se tiché trhnutí a Alfa z králíka strhl kůži, neporušenou a vcelku, a pak připlácl bílý kožíšek na kámen. Hvězda vystoupila z řady, popadla těličku a odhodila ho stranou. Štístko polkl. Ještě nikdy neviděl králíka staženého s takovou precizností. Připadalo mu to nepřírozené, ve srovnání s hladovým trháním a žvýkáním při běžném krmení.

Štístko si uvědomil, že celá smečka v tu chvíli zatajila dech. Zakrvácený bílý kožíšek přízračně zářil na šedé kamenné desce ve světle vstávající Měsíční psice.



„Neposedo, Tulačko.“ rozkázal Alfa přísně jako obvykle, ale z jeho vrčení zaznívala i hrdost. „Zaujměte svá místa na Měsíčním kožíšku.“

Obě štěňata nervózně předstoupila. Štístko si všiml, jak se obě chvějí. Nejprve Tulačka a poté Neposeda vyskočili na kámen, obrátili se a pak se strnule usadili na bílou kožešinu. Tulačka ji úzkostlivě očichávala.

„Není třeba se ničeho bát, maličci,“ zašeptal Alfa. Štístko ho nikdy neslyšel mluvit tak vlídně. „Nadešel čas, abyste si zvolili jména, která ponese, dokud se nesetkáte se Zeměpsíci. Zavřete tedy oči a obraťte svou tvář k Měsíční psici. Teď je nejjasnější a ukáže vám, kým jste.“

Alfa se rozhlédl po přihlížející ztichlé smečce. Pohlédl do každého páru očí, v nichž se zračila posvátná úcta, pak pomalu zaklonil hlavu a vyslal k nočnímu nebi hlasité zavytí, až se rozléhalo všude kolem.

Jeden po druhém se k němu ostatní psi přidávali. Všechny hlasy se spojily v tajuplném zvuku, jenž se odrážel od kamenitých srázů a naplňoval celý les i soutěsku. Když došla řada na Štístka, vydal ze sebe zavytí, které jako by vycházelo z jeho srdce, útrob i kostí, leč naplňovalo ho i vytí ostatních. Jako by všechny hlasy splynuly, až uprostřed noci vznikla jediná bytost.

Štístka brněla kůže a srst se mu naježila, když ho to vytí zalilo jako vlna, která spláchla veškeré myšlenky.

Velké vytí představovalo okamžik, kdy si byl téměř jistý svým místem ve smečce, tím, že je to tak správné, a dnes cítil ten pocit sounáležitosti silněji než kdy dřív. Otevřel oči, aby plně vstřel s stříbřitou září Měsíční psice, ale jak ji pozoroval, přeběhl přes



její tvář tenký mrak a celá smečka se zachvěla. Všichni teď stáli ve stínu – všichni, až na štěnata, Tulačku a Neposedu. Ty ještě stále zalévalo bledé světlo, jak seděli ztuhle a v úžasu na bílé králičí kožešině.

Daisy, která stála vedle Štístka, se zachvěla nadšením. „To je, jako by o tom Měsíční psice věděla,“ zašeptala.

Štístko na ni nesykl, aby byla zticha. I on si myslel to samé. Mnohokrát, když se chtěl v noci klidně vyspat, vyslal k Měsíční psici prosbu, aby ho ochraňovala, ale připadalo mu to jen jako zbožné přání: Jak by mohla Měsíční psice vědět, co říká? Dnes ale doopravdy věřil, že tohle vytí slyšela a že porozuměla jeho zvláštnímu důležitosti.

„Myslím, že máš pravdu, Daisy,“ špitl.

Vytí utichalo, až se nakonec úplně vytratilo do napjatého ticha. Alfa sklonil hlavu a znovu upřel pohled na štěnata.

„Jaká jména jste si zvolili?“ zavrčel tiše, ale jasně.

Neposeda měl oči zavřené, teď je však náhle otevřel. Svítily ve stříbřitém světle. „Já budu...“

Zastavil se. Vedle kamene se cosi pohybovalo, rychlý stín, který zaběhl do pukliny a zmizel. Neposedův hlas jistotou zesílil. „Budu Brouk,“ prohlásil. „Rychlý a s těžší postřehnutelný! Ale mé tělo je silné!“

Za Štístkem se ozval nějaký zvuk, Střela pobaveně zachraptěla. Brzy ale chrapot přešel v souhlasné vrčení, k němuž se přidali i ostatní psi.

Hm, pomyslel si Štístko. No, je to něco jiného. Brouk bude muset nejspíš do svého jména dorůst, usoudil...

I Tulačka sedící vedle bratra měla už oči otevřené. Vyzářovalo



z ní cosi poklidnějšího a nerozhlížela se kolem sebe, aby našla nějaké vnuknutí. Její kňučení znělo trochu roztřeseně, ale odhodlaně.

„Přemýšlela jsem o tom dlouho,“ oznámila a plaše pohlédla do Alfových žlutých očí. „Já budu Bodlina. Ostrá a smrtící.“

Alfa tiše souhlasně zavrčel, ale Štístko užasle nastražil uši. *Nikdy jsem o Tulačce neuvažoval jako o někom, kdo je smrtící!* přemítal. Ale možná že si pes vybírá, kým se hodlá stát, ne to, kým už je... A možná že se v Tulačce skrývá víc, než je na první pohled zřejmé. Jaký pes z ní asi vyroste?

„Vybrala si působivé jméno,“ zašeptal Belle.

„Ano.“ Bella zněla neurčitě a nesoustředěně. „Copak se trnů všichni nebojíme?“

„Ale pro smečku taky představují dobrou ochranu,“ podotkl Štístko.

„Hmm...“ přikývla Bella, zjevně zabraná do svých vlastních myšlenek.

„Co se děje?“ zašeptal Štístko.

„Jen jsem si říkala, jaké jméno bych si vybrala já.“ Bella zasněně pohodila čenichem. „Pokud bych si tedy mohla vybrat. Nikdy jsem si nemyslela, že budu nějaké části svého života na vodítku litovat, jenže...“

„Sama jsi říkala, že Bella znamená krásná,“ připomněl jí Štístko a šťouchl do ní ramenem. „Je to hezké jméno. A hodí se k tobě.“

Bella na něj smutně po očku pohlédla. „Děkuju ti, Štístko.“ Přesto ale vypadala trochu nešťastně.

Štístko už se chystal dodat ještě něco uklidňujícího, když ucítil, jak se vedle něj pokouší někdo protáhnout. Byla to Lízinka, která

se zoufale snažila získat lepší výhled na ty dva mladé psy s novými jmény na Měsíčním kožíšku. Měla vyvalené oči úžasem.

„Já bych tak hrozně ráda měla jednoho dne nové jméno, Štístko,“ zašeptala.

Štístkovi se sevřelo srdce. Lízinka měla tehdy takovou radost ze štěněcího jména, které pro ni Miky našel, když ji a její sourozence se Štístkem zachránili, ale bylo načase jít dál. Z malé Lízinky roste pořádný dospělý pes a zaslouží si své skutečné jméno. „Budeš mít,“ řekl jí tiše. „Jaké jméno by sis dala?“

Lízinka zavrtěla hlavou. „To ti nemůžu prozradit,“ odvětila trpělivě. „Nikomu to nemůžu říct – ne, dokud nezaujmu své místo na Měsíčním kožíšku. Nebudu to vědět, dokud mi Měsíční psice nepomůže si vybrat.“

Štístkovi bylo v té chvíli Lízinky moc líto. Je tak dobrosrdečná, přátelská a dobromyslná, i když je z rodu Hlídacích psů. *Když si pomyslím, že někteří z nich pořád ještě pochybují o tom, že by měla ve smečce být!* Naježila se mu srst. *Dneska snad přeci, pomyslel si, kdy už jindy...*

„Alfo,“ promluvil a popostrkoval Lízinku před sebou, až oba zůstali stát na volném prostranství uprostřed kruhu ostatních psů. „Kdy bude Lízinka moct mít svou Slavnost Pojmenování?“

Alfa k nim výhruzně přistoupil. Lízinka neuhnula, stála na svém místě, statečně ale nejistě, s ocasem staženým mezi nohama. Štístko Alfu vyzýval upřeným pohledem.

Alfa na Štístkovu výzvu nezareagoval. „Zpátky na místo, štěně!“ vyštěkl na Lízinku. „Pojmenování už skončilo a teď není vhodná doba.“

Štístko otevřel tlamu, aby něco namítl, ale neměl slov. Když



Lízinka odcupitala zpátky k němu, uvědomil si, že promeškal příležitost.

Protentokrát.

Ti dva, kteří se teď nově jmenovali Bodlina a Brouk, seskočili z kamene a obklopila je spousta psů, kteří jim olizovali hlavičky a gratulovali jim. Bouřlivák s Lunou stáli vedle svých štěnat a štěstím a hrdostí vrtěli ocasy. Obzvlášť Bouřlivák vypadal, jako by byl radostí téměř bez sebe, a tmavé oči mu zářily, když hleděl na Brouka.

Štístko si všiml Sluníčka, která, stranou od hloučku, sebrala staženého obětovaného králíka a začala ho zahrabávat pod tenkou vrstvu hlíny. Překvapeně zamžikal.

Spring si povšimla jeho výrazu a přistoupila na chvíli k němu. „Bílý králík se nejí,“ řekla tiše. „Toho dáme jako dar Měsíční psici a Zeměpsici, aby schválily štěnatům jejich volbu.“ Pak poodešla k Bodlině a dlouze a důkladně jí olízla ouško.

Štístko by se byl rád přidal k všeobecné radosti, ale bylo mu moc líto Lízinky. Protáhl se k ní. Vypadala poníženě a sklesle.

„Jednou se dočkáš, Lízinko.“ Konejšivě ji olízl.

A právě v tu chvíli přeběhl přes tvář Měsíční psice další mrak a uvrhl celou mýtinu do ještě hlubší tmy. Vypadalo to jako znamení, že obřad skončil, a shromážděná smečka naposledy nesourodě zavyla radostí. Přidali se i další psi, blízcí i vzdálení...

Štístko strnul, nastražil uši a srst se mu zježila. *To nejsou hlasy členů naší smečky!* Ztuhla mu krev v žilách a jeho pohled se střetl s Alfovým.

„Ticho!“ zahřímal vlčí pes.

Rozhostilo se hrozivé ticho.



To vytí už neznělo tak vzdáleně. Neslo se děsivě mezi stromy a jeho zvuk byl naplněný hrozbou.

„Hlídací psi,“ zakňourala Sluníčko.

Alfa vyskočil na plochý kámen a vycenil hrozné zuby. „Poslouchejte mě,“ zavrčel a pohlédl postupně do očí každému členovi smečky. „Zatím neútočí. Ještě ne. Pro dnešek jsme v bezpečí, ale jsou blízko a nebylo by moudré tady zůstat. Jděte se vyspat a neopouštějte tábor. Ze žádného důvodu.“

Čenich měl rozhněvaně nakrčený, ale Štístkovi se zdálo, že z jeho vrčení cítí porážku. „Zítřka se poohlédneme po nějakém novém táboře.“

Ozvalo se pár zdrženlivých nesouhlasných zavrčení a zakňourání, ale Alfa je všechny rychle utišil svým nasupeným pohledem. Všichni psi, včetně Štístka, věděli, že má vůdce smečky pravdu.

Štístko se s těžkým srdcem odebral do svého pelíšku, ale zahlédl, jak se mu přes cestu mihnul malý stín. Štístko zůstal překvapeně stát a okamžitě ho poznal: Kňoura. Malý pes obrátil hlavu a posměvačně vycenil zuby.

„Líbila se ti naše malá oslavička, Městský pse?“ Tázavě naklonil svou ošklivou hlavu. „Pro tebe to ovšem bylo nové, že ano? Ty sám sis žádné pořádné jméno nikdy nezasloužil. Proto nebudeš nikdy pořádný smečkový pes.“

Štístko, který byl už tak nabroušený, se Kňouru už chytal kousnout do ucha, když mezi ně skočila Bella. Výhrůžně na bývalého Omegu zavrčela. „Myslíš si, že ne? To jen ukazuje, jak málo toho víš. Štístko si své jméno doopravdy zasloužil!“

Na chvílku na sebe s Kňourou nasupeně hleděli, až nakonec Kňoura pohrdavě hodil hlavou a odkolébal se pryč.



Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.